Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

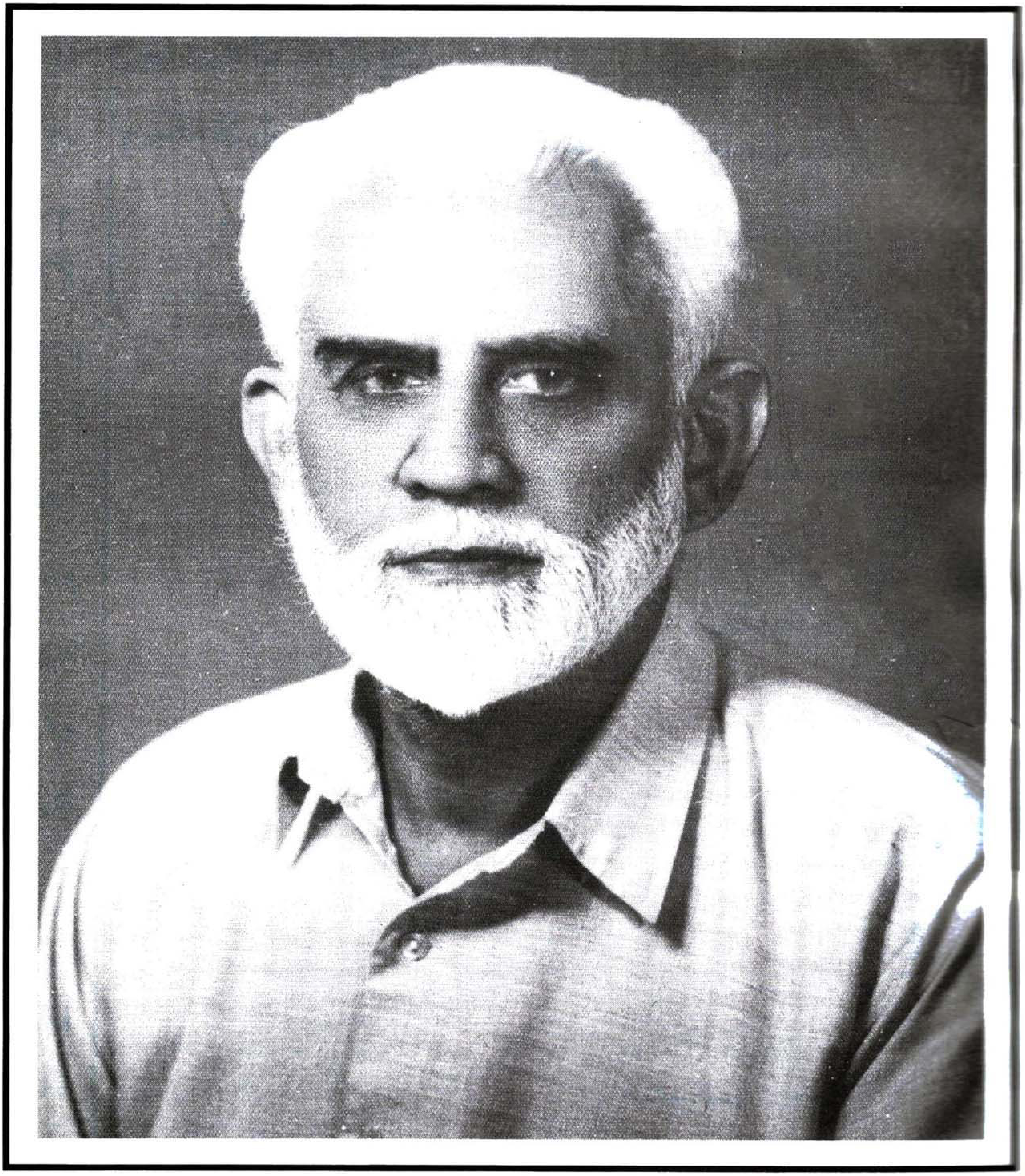

عبدُالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
نيکانو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختياره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوال کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــ "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ــــــ ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ــــــ ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ــــــ

کاتب ــــــ محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک:

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښۀ شاعر، ښۀ ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه میټنان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وید بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"نه شاعر - نه ادیب او نه ښکلی انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورکوالي نه یې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې نه انسان دے نه خو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سرېتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - خو دومره قدر له به او وایم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته یې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل وا خله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره یې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم تو په دې حقله به مې د خپلې رایې څنې بیا خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل یې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - خو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې د ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ
مضمون نوم وهٔ " څلورمه لُور " په لوستو يې شروع اوکړه،
اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سپوا کېدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې
زيګ زيګ کېدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هڅو وپوئے نهٔ وم څو رڼې تړمې تړمې
اوښکې مې دَ سترګو نه رارواني وې په مخ مې خورې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په
يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه بُوت
اووتم او هغه درونډ فائيل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو
غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وهٔ - يو دَ بلې نه زياته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دُکښې خالق دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تښنېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېږيو اورېدلے وهٔ - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو ننداره کړې وه - خو ماته دا نهٔ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښي په زړهٔ کښې دومره غم هم لري چې قلم یې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ د غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ یې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وهٔ، خو دې نه خدائے شته چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوے لوے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې چاپ لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقیقت دے - د "واقعې" قصې نهٔ دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائیل راکولو نو ورسره یې راته دا و ویئیلې وو چې دا هر څهٔ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې ولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څۀ بد کړي دي چې تا ئې د اسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ژړلي ماحول
کښې خو تا له پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څۀ ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړۀ دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه بې ناحقې جدائي ولې راولې - د خوشحالۍ په خوند هغه خلق
پوهیدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د تور "وربل تورو کمڅو خیري" لوستلی وو د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خبر نه وه چې خپله د ځوانئ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانئ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا
د ځوانئ شاعرۍ دې په ځوانئ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر
کښې دې دې دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکے غونډې شو او راته ئې اووے چې لاله ستا
خبره په سرسترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نۀ شو کولے - مونږ غونډې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نۀ چرې تېر کړے دے او نۀ ئې
تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانئ شاعرۍ څو به ماهله په وخت
چاپ کړے وے چې زۀ د رېډیو د دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوخت شوے نۀ
وے - ځکه چې په رېډیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زۀ یواځې د ستمو دښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نۀ شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه ئې شاعرۍ ښېره کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو بنه وه هغه شاعرۍ چې زما په هرهر څه به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شا لیسے راکولو چې شاته استادزه ئې نه وه - زما د پاره شاعرۍ
ښېرو له تما ګلته خبره وه څو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وو - او یا چې زهٔ د رېډیو د یو اهم پروګرام "ججرې" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه ورځ په سندرا سور جرې ته راغلم نو ځوانانو او زلمیو نو پرېښوده چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې - هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پرقول اوس زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د رېډیو پروګرامونو ته راغم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د تلو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم - او چې رېډیو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم شوم - پروډیوسر او راسیټ هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم - د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښهٔ اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کښېنلے شو -

لالا! تهٔ خو په ریډیو کښې پاتې شوې ئې - تا ته دَ خوانو خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم دَ قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغهٔ په دَ ځپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وهٔ (د دولس ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت دَ پښتو ډرامو انچارج وهٔ په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولید و نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مُسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې اوُ ولیمه صباله ده خو نن ماځیګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې دَ محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو تهٔ به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو ما قاضي صیب ته ځپلې مجبورۍ په مخکښې کیښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وهٔ - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وهٔ او زما اوریدونکو دَ ریډیو دَ پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار اداکول ئې پکښې خوښول - دَ خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زما نه هغه مسته شاعري هغه چې دَ ځوانانو په جذباتو کښې به ئې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

را ياده نهٔ شوه -

اوٚ لاله! دا ئې لا څهٔ کوې، د رېډيو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د رېډيو بادشاهي وه - چې لا ټيليويژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ايښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدايت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ريډيايي ژوند يو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ريډيو په نشرياتو کښې يو نوے مثال قائم کړو د يو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اورېدونکو ته د يو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او د يو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٚ لاله زما په ريډيائي ژوند کښې زما د پاره دا يو "ګلنده" دور وهٔ، يو داسې دور چې ما پکښې د پښتون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د رېډيو په ۲۲ کاله ژوند يو سرسري نظر واچوم نو "د خوب و ترخو" د پروګرام په تخليق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" يو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام يو داسې کردار وهٔ چې که يو خوا ته به ئې خلق تهول عمر ياد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشرياتو په دنيا کښې زما نوم هم تهول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ريډيو په دې دومره ناوزګاره او کنجي لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره کښي وخت وه؟ زه کښي په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېد و نو دا خبره مې او منله چې واقعي چې د ریډیو په دومره تا اوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د ریډیو په ژوند کښې ډېر ښه هیرېدونکي کارونه اوکړدارونه ادا کړي دي څو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو یاد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب دپاره خوښ کړے وُہ او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تیریدلے تیر یږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" دپاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې دَدې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اوریدو یا دَ لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې دَدې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ دَ رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو دَ سترګو نه دا روا نوُم ۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

شو. نه مې د خپل زخمي زړه حال اوریدونکو ته او وېلے شو او نه مې په دې غم کښې هغوي د ځان سره شریک کړے شول - څو زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئې که دَ اوښکو لړۍ دَ سترګو نه رارواني نه شوه نو بیا زړه ملامته- زما د مضمونونو- واقعو او حادثو د دې مجموعې له زړه دا افسانو نوم نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره او نه خېژي دا مضمونونه ما دَ ربدیو د اوریدونکو د پاره خاص دَ ربدیو په تیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زړه دا نه شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده -په دې کښې به افسانې هم وي -په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - څو یوه خبره زړه تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي بلکه دا هرڅه چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې اېښودے شوے دے -دا دشتیا ، قصې مې راجمع کړې دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې ډاډه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغن د دوو میاشتو ماشومه لور اخر مړه شوه خدای دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کیږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر اوکتې شول .... د چا په پېدائش چې د زرغن مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغورو پیتقونه ورا ومنډل او د چا په پېدائش چې د زرغن تبر په سر و سترګو اوړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغن څلورمه لور وه ... او د زرغن لور نه زوی پکار وو - د زرغن د مور نمسۍ نه نمسی پکار وو - خو د زرغن په قسمت کښې زوی او د زرغن د مور په قسمت کښې نمسی نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغن مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې دالله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بوږنې کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دا یانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وې چې زرغن له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومې له د څلوېښتو نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کېښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او د اغه - که غواړې چې د زرغون زوئے
دې اوشي نو را پاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سور کړي سیخ
او د اغه چې خدائے پاک د ر له نصيب درکړي - چې د جينکو پا تلی
به له شي - د زرغون د سور زړه ته دا صلاح بر بوته ..... او آخر
بوه ورځ سحر وختي دوه سيخونه د نغري په سور انکار کېښې بنيخ
سرے شو .... اوربليدو - سيخونه سره کيدل - ماشوم د څپلي نيا
د ارادو نه نا خبره - په اور نړي کېښې تړلي په خوب ده خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نه وه خبر چې په څه ساعت پس څه قيامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نه وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بيا ترمرګه پورې داسې د آرام خوب اونه
کړے شي ..... او چې څه ساعت پس به و نو .... دواړو سيخونو يو
چيغ ناري کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلي دردېدلي سوزېدلي کوکيکه
د سحر په خاموشي کېښې خوره شوه - په ټول کور کېښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هيبت را منډې کړې او چې
اوتې ته را ننوته نو د زرغون سور لکه خونړي سره کړي سيخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ور بر بوته ... لُور ئې را پورته کړه -
په سينې پورې ئې اونيوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بې بې - دا دې
څه اوکړل - زما په لُور دې څه اوکړل هغ .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غيږ دې اوکړو نو دا سيخونه د رته په ستر ګو کېښې منډم - ته
نو د شي تا څو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونډو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج ئې نۀ ؤ - جینۍ له مې پوتدې اوداغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې
څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړم وم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ
ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کومه ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو
په سر کښیناسته - ماشومه ئې په غېږ کښې واچوله - هغې وریتې
وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاڼې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې چېرانه
وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړۀ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هېڅ نۀ شو وئیلے - دَ
ماشومې لور سره ئې ګڼه دَ پوهنو خبرې کولې .... "لورې ستا دَدې
ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنیا ته راغلې - تاته دَ
دې دنیا شرمخانونه نۀ وو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نۀ وې خبره چې دلته دَ نیاګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته .... ته ولې راغلې هئ؟ ستا په مایانو
هم زړۀ نۀ زېږېدو - لونه خوتل دَ میانو ولادې زاړه قربانیږي،
نو .... ته خو هم زما لور ئې کنه ته به نۀ راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند د رسره هم داسې نه په سروتیکو کېده .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لوُر ته چې د پیدا کېدو حق نشته بو ا ے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....

ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکې سملاستنه - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لوُر دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې .بوړې پرته وه - خدائے خیر چې تخه وختې ئې خوابېې پاس اوخته - ماشومې ئې دَمور دَ غېږې نه راوُشوکوله په زنګو کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې دَ خرڅورې کمبل واچوله.....

دژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لوُر دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتیکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لوُر نه دَ ورځې ستړکه پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ زړغن دَ لوُر سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه کلې دکمل کېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولیدو او ونه د سپرلې نه خبره شوه دَ ماځیګر نس چې زیړېدو نو ماشومه تورو خاوُرو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دوې ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستړغلي پرې سپېدلي ووُ - دَ مور دَ سینې پسې راوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو. څو د پښو ځکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په الوڼ بلوڼ تېره کړه - او سحر
وختي چې ملا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي - زړه لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کبر چاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو - د یوې مظلومې تنزېدلې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور دڅېلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له یې غاړه ورکړه - لکه چې څېله ماشومه لور یې سینې ته رانزدې
کړه - یو څو ځلې واره چغې یې اووهلې - او بیا .... ؟ ....
ور لورې! تا بېګاه شپه په دې څوشې بیابان کښې یو اځې تېره کړه -
وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په څېلو
پښو دې مړه کړم لورې لږشې خو دې بېګاه نه خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېوه د لاسه ترتقې نه وي وهلي کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړه مې بس تق چاودو - اوس مې هم زړه

څرېکې وهلې - د دا تلوتوان مې نه ؤ څو تاله را غلم - ما وے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوړ
دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

د مور په مړي کښې اواز اولښتو - د اوښکو سيلاب د سترګو
نه راروان شو .... دغه سيلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنړې رنړې اوښکې د ګوټونه رابهر
شوې او د دواړو سترګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې راحصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښوڼه
د قبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لوړ مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اووهله ..... لکه چې د مور زړه اوچودو .... اُوا د بدنصيبي موږ
زړه په رښتيا اوچاودو - د مور زړه چې د اولاد د پاره اوته چوي
نو نوري په د چا د پاره چوي .... ؟

د مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق د جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدائے په نزد زوے او لور
يو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - اے د کږې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئے کوي - لور د زوے
نه په هر لحاظ سره ښه ده - لور خو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - د
مور پلار د پاره په زړه کښې د مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله د چا خورشي د چا د
ښځه شي د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټکوخوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زړغن ښنځې - ای دیوې بد نصیبې تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دوارو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا او سېدونکو ډېر اوژړولي ډېر ئې او کړولي - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

د مرګ هيڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ د پرې اتياره څيز دے د مرګ د پاره د څهٔ نښې د وخت او د عمر قيد نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ يو ناګهانې شرک دے چې
په چا راپرېوځي او خپلې خونړې پنجې ورته په مرۍ ښخې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څټه
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلې ځوانان چې
د پلارانو د ملاتير او د ميندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوتړ پېدل ؟
څومره ميندې بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کوروته راغلې وې خو د خپل تقدير نه خبره نه وې

د خپل قسمت نه خبره نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بدبختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل په ئې چې د مخ نه شرمېده ، هغه چې شفق به

ورته پسخېده -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ -

که د جبينې د ښائست ذکر په جينکو په کورونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه که د ګلو لخته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبینه کهٔ د جونو درنخو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمی

د ترهٔ لُور او د ترهٔ زوی.

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه. ښکلې جوړه وه. ښکلي سیالان وُو.

اوُځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغوي کوه لاړه نو .... خدائ خیر چې څهٔ چل وُ.

خو نن جبینې ته د نجیلي چاچي را تګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چې ځغه نجیلي چاچي ته مخامخ کېده نو شرمیده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه را ښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبره او چېړله. جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ یې یې واؤ درزېدلو. نهٔ پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس او کړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې بې قابو کېږه مه. کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ د قابو نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګور ته پڅوره پڅوره شي.

جبینه! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر نه را بهر شوه نو د مور غږ یې تر غوږه شو.

دد جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کوړته يې بوتلے شئ -

لاړه د جيينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هروخت
ديوبل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يوبل په تصوّر کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تمنّو دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوؤ مئينو زړونو درزا پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په
يو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقانو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زياته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګينو کښې راو نغښتے شو -

اؤ ! دوه مئين زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګي رنګين ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينۍ دنيا په تصور کښې په تېزۍ
تېرېږي اوچې اکبرخان د انجينرۍ ډګري واخسته نو مور
پلار يې د واده بندوبست اوکړه - د واده نېټه کېښودے شوه
جيينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جيينې د ناستې ځائے
وي چې جينۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څه چل ؤ - د جيينې په زړه کښې ويره غوندې:

وه - خدای خبر چې څهٔ چل ؤ چې نن د جبینې د زړهٔ په دروازې کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه د خیالونو او تصورو رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړهٔ غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوځي لږ په قرار شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه ... غرمه شوه - ماځیګر شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل شو ... ښایست یې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست او ستاینلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ روانه شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او د دې ځاے نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -

په جبینې هم اکبرخان کم ګران نهٔ ؤ -

د جبینې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیر ؤ - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلیٰ تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

"جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر يې زر راشم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خېر يې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحالهٔ اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے .

ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بيږي . ستا په دې تلو کښې ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

"نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کني تا هېره کړي ؟"

"تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې"

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي .

زما ستا په مينه باندې باور دے . ولې بيا هم زما زړه ...."

"د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي بيا بيا نهٔ کوي"

"اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم" جبينې په

ډېر په لوستړګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه ئې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به مخکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوشش اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو ئې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په مابنامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره د مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط ته تربل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځائے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به ئې ورته یادول - د لونګینې خبرې به ئې ورته لیکلې - ورته به ئې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې د دې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس ئې بابا هم زده کړې دي - په ترتړې ژبه خبرې هم کوي - خو دې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر ناروزګاره یم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ د جبینې زړه ټکه اوخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبره یې راوړه چې اکبر خان هلته بل واده کړې دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې یې اوشلولې - د سرو ښیښته یې په موټو موټو راوشوکول او که لونګینه ترې نه څوا ښځې راخواکړے نه وے نو شائد چې په سرې به یې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - د جبینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه ته شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لیونتوب دا څپه وه - رو رو د جبینې زړه د حالاتو سره سمجھوته اوکړه او چې لږ ساه صوبر شوه نو خپله لور لونګینه یې راتاوغاړه ایسته په چغو چغو یې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چپې چپې بانه بوتړې سوندلې شي - ویم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا د پښې نه ګونه راوشوکوم نو ..... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مينه پورې تېروم .... نو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايي لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي . په جدايي کښې نو د جدايي د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي نو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته په ژوند ښکارم نو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي نو په مينه کښې شريک نشي زغملے هغه چا ته په کړه ده چې -

ه هره ناپسنده به دې يوسم

يو دې په مينه کښې شريک نه قبلومه

هر څه ووُ - دولت وُ جايداد وُ خپل خپلوان ووُ ، نو .... ښځه ذات نو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند ونې مړه شي .... غم د جبينې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه نې ګولۍ اولګيده و .... نرے رنځ ئې شو هر وختې تبه او ټوخے .... او يو ورځ زيړے ماښام چې په جبينې بيهوشي دا غله ، نو په اشاره ئې لونګينه ځان له را وغوښته - لونګينه مور ته رانږدې شوه - د جبينې نظر د لونګينې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګينې د مور

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب داروان وُ - په ترېترې دَ ژبې دَ لُور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ خو به را غلے وے - زما دَ ژوندون دا سلګۍ خو به دې لږ نېږدې ښې وې - زما خو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو - دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا یاد شي نو ستا دَ رخصتېدو په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې په مځکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...

او چې خوا ښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنی سلګۍ او وهله او ښکې داروانې وې او دَ جبینې په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غوندې خورې شوې او بیا او چې شوې -

حِرص

(اسویلي) او... د چا په سترګو چې د حرص پړدې راواوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیانوي - رونړو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زه اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډیر دروند - ډیر خوږ او ډیر د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره جایداد و. نو په دغه جایداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جایداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او دې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه نو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېدے، داسې
ورله خدائے نوئې هم موړ او دروند ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه دسنګه
پوزه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و.
نور اولاد ئې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښار ته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د سهاره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښوو او ښار ته روان شو. او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهر ته لا میا د پاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په ښهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوچې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو سپین خان

تاسا په فرید د مړی ته اونیوُ - په مزکه يې تا سوملولو او دواړه
پنجې يې ټکه د شورمخ دخپل ورارهٔ په مړي ټینګې کړې فرید د پرې
لستې راوټکولې - دځان د خلاصولو د پرې وسې يې دکړې خو د
سپد خان دَ زور او پنجو نه يې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بلقې سترګې يې راوُوتې - په خوله کښې يې ځګونه راغلل او
آخر مخ شو.... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل د پارهٔ
چې حرص انسان دخپل خوند ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
روبیا....؟ د تمکینه غرمې په خاموشی کښې سپد خان د مور
پلار دَ ایکي په نیازبین زوے لاش د مزکې ته راپورته کړو او ځنګ
دَ نهر اوبو ته يې اوسپارلو - چپو لکه دَ مور دَ غیږې په شان
فرید په خپلو ځانګوتو کښې راغونډ کړو او ځان سره يې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانۍ زیاتېده دَ زړهٔ حرکت چې وره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې يې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې.... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لیدو څومره څرپکې
څرپکې وهي خو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپخین بدله شوه
او د مور پرېشانۍ نوره هم سیوا شوه - چې شمېره وسوسې
يې په زړهٔ کښې راپېدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې کړېدل - وخت په تېرېده سره ځځ په وېرانۍ روان
وُ - لاړو ما پښين په ماځيګر بدل شو خو دَ فريد هېڅ پته ونهٔ لګېده.
او تېر ماځيګر چې اميرخان دَ ښار نه کور ته راغلو نو دَ فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او دَ
فريد په لټون پسې ئې سرې خوارهٔ کړهٔ خو تر ماښامه پورې دَ
دَ فريد هېڅ پته رونهٔ لګېده - دَ اميرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته ونه رسېدو - په خپل کلي ورور سيد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاميل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس دَ فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيد خان هم دَدې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ؤ شا راورسېدل نو په نهر کښې دَ
ونو په يو بې جنګله کښې دَ فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راووېستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - دَ فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - دَ اميرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سرونه ځځ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوئے په خپلو ځانګو نو کښې نيولے ځځکښې او نور خلق

وریسي روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسیده نو
.... ناګهانه د کلاشن کوف یو باړ او چلیدو - امیرخان پرمخ را پریوتو
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لیت
پیت پراته وُو - خلقو دېرې منډې ترړې او وهلې نو د شپې په
تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګیده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړهٔ .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښي زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
د ترید د مور هغه لیونے لیونے چغې هغه څیرې ګریوان او
بېر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکاریده
لکه چې د آسمان فرشتې هم پرې ژړا دي - داسې معلومیده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګئ شو - یوه اوچته سلګئ یوه داسې
سلګئ چې د هر چا په زړهٔ کښې یې پرهر جوړولو - هر څوک دامیرخان
او د هغهٔ د زوے ترید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غبرګې جنازې د کوڅې نه
اووتې، نو د ترید د مور لکه چې زړهٔ اوچوده - په زړهٔ باندې یې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په رڼا بدله نشوه - دغه
تیرې د امیرخان تبر او د ترید مور هم د قبر تورو تیرو ته ورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ تپوته اوشول - تفتیشونه اوشول، تپوسونه اوشول خو
ددې ورانې ماشومې سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپند خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي -
سپند خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څه اوکړه - د جاېداد د پاره
مې اول د خپل نیازبین وراره په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورۍ سورۍ کړه دا ما څه اوکړه دا ما ولې
اوکړه - ننداړې چې د سپند خان مړ ضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید او ټوپک ئې
راواخستو - کړدنئ ئې ملا ته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپند خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپند خان د امیرخان ځوانه ورانه کړه او د سپند خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپند خان ژوند - د سپند خان کورنئ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپند خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپند خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جاېداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - چاپېدا دونه چاڅان سره قبرته نه دي اوړلي - سرکه چاڅان سره په سر نه ده کړي ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به د لته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته روسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام د پر بوګنوونکے وي -

٥

ارمان به هغه وخت کېږي درشي

چې کټ دي واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمشېر کاکا

اې لويه خدايه، اې عظيمه خدايه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بنديانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بد وچاروته ئې شا کړې ده - او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فيصله کړې ده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغيان شوي دي آيا د دوي دا خيال دے چې دوي سره به د قيامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خيال وي چې دا ټولې بې حقيقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خيال ئې غلط دے - د قيامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقيقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے او د قيامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤنکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدای مجرم دی او د دې جرم سزا به ورکول شي - هغه لوی خدای دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو دپاره - د قاتلانو د پاره د منکرانو دپاره پیدا کړی دی - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ د ورځه تېرې شي نو بیا به کوري خبره ګرانه شي - هسې نه چې د ژوندانه کهړۍ ناګهانه پورته شي نو بیا به کوري د توبې وخت هم نهٔ وي -

اې لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړې شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهۍ کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اې عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړې دې - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند دی .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په حوکاټ کښې دننه ژوند تېروي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د انسانیت کډ ازې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د انسانیت د حوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم اتان خوشې -

.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... چې ... وي - چې دلوږې دلاسه مجبوره شي - چې به

کېږه نه‌ر شي نو هله ... کیني چې په کېږه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو دارل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب را کړئ چې د دا سې انسان ته کښې شرم ښه نه شو دا سې انسان
کښې د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرم چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د ګولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو دارل دي - د دغه شرم نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه را کاږي
بد تر دے - پوهیږے او د نفرت جوګه دے - او دا لا څه کوئ - دا خبرې
په پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپی تر څو پورې وار نه وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپی ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ګکښې کېد وچې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو خیال قدر له هم زمونږ په مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل او نهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره او نهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه او ځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تا سو نه زهٔ پوښتنه کوم - چې آیا دے رونړو داسې انسان ګڼې دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګڼي دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي دَ سپي غوندې دَ ګندې حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبۍ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و یلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوُ حد و نو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

دے لویه خدایه ! ته په خپل فضل و کرم سره مونږ انسانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه ،بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې ځې ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حېثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به تري ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکښه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ نو .... ډېر زړهٔ چاوُدے د دنیانه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د ایوځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

توې نه جوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغهٔ دَ ځګر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ د مُسېدونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هغې سلګۍ سره دَ شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې کښې درد به لږ قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ خوړېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښاسته
شه - ځکه دې کرم ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه
ډک شه - که د دلته د دنیا په اوسېدو کښې انصاف نشته نو نه به
وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته -
زور زیاتے نشته -

رونږ د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د
اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده -
په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړه
سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ
نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر
پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ
هېڅ حد انتها نه وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک
پیدا شو - د هغه وارث پیدا شو د هغه ملا تړ پیدا شو نو ځکه
خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکي یو زوے، د مور د سترګو تور او د
پلار د زړه ټکور ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکي یو
نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې -
ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدې - لاړو له خېره
ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي
او نه کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

په دريمي کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يوازې شو،
د ژوند په لويه لاره تنګ خو يو لوئے شوا خون وُ - خو شمشېر کاکا د ګل شېر
په وجه د تنهايي احساس ځان ته نږدې نۀ پرېښودو - د ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه - کله کله به د خپلې تنهايي
احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ - د خپل ژوند نه خوشحاله نۀ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالئ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګر سکه
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائيداد د ګل شېر نۀ وُ پيدا کړے - دا
د شمشېر کاکا د سرخېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او د هغۀ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائيداد کښې
د بې ارزې ژوند تېرولو - هر څۀ ئې ليدل - د ګل شېر سلوک او رويّې
ته ئې کتل خو په خوله ئې غږ نۀ کولو - ځکه چې ګل شېر د پېر
نياز بين وُ - دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نۀ شوه کولے - خو د خپل نيازبين زوي په بې رُخئ او بې
پروائ به هر وخت غمژن وُ - او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو کښې تېره کړه -
د پېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړۀ په رنځ اخته کړو -
سالنډے ئې مذکرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بوډموډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپې ورځې تېرېږي او د سينې خرخجارے او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې خرخجاري د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ.
او رشتيا خبره خو دا ده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نيکۀ ته نزدې شي نو په دې وجه کل شپې په کور کښې يو خوا ته وړه غونډې کوټنۍ وه هغې کښې د پلار کټ وړو چولو د اوبو منګے ئې ورته کښښودو او کټورے ئې پرې سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو. تنګه ترشه کوټنۍ ځان له يو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاړه وه او نۀ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرے بلغمونه او تنهائي د هغۀ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتۀ جائيداد خاوند. د شتۀ زوے پلار شمشېر شپه ورځې يواځې تېروۀ.
او يوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نيکۀ کوټنۍ ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو. په تندي ئې ښکل کړو او ورته ئې اووے چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده. او هر کله چې اسلم د خپل نيکۀ په سينه سر کښښودو نو شمشېر کاکا ئې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او د نيے د نيے اوښکې ئې د سترګو نه څڅېدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه روان وُ او چې اسلم سر راپورته کړو نو..... «« ته ولې ژاړې بابا يخني دې کېږي او د ډېره چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچيه زما يخني نۀ کېږي. زما څوګي مې کېږي. زما په سينه کښې اور بلېږي.

" نه بابا نن ډېره یخني ده - او دومره زه تالا کمبل راوړم."

" نه. بچیه زه روس د کومې یخني د احساس د حد نه تېر

شوی یم - روس زمانه کومې کېږي او نه یخني."

بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بیه راشې ستاسو

دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -

او.... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې اووې چې

د بابا ډېره یخني کېږي - نو.... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ

سره زوی ته اووې چې ورشه په گودام کښې هغه زړه

کمبل پرته ده هغه راواخله او واېې چوه پرېږي - اسلم د

گودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه یې قینچي اوغوښته

پلار ترې نه تپوس اوکړو چې.... قینچي څه کوې. بچیه-

اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به

په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا

په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا

زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې

د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې

احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده

کړو او په ډېرو قدمونو کوټهې ته روان شو

هغه کوټهې ته چې پکښې شمشیرخان بې پرسانه ژوندی

تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې

.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و....

زوئ پلار ته په پښو پړېوتو دپاره روان ؤ زوړني سر -
ملامته ملامته چې د کوټنهٔ دروازه يې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
روبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سينې ته رانژدې کړو - دَ سر
ويښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا وښتهٔ خو هم هغه رنګ پاستهٔ دي بچيه .....
ستا دَ دې ويښتو نه خو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په ورکوالي به ترې ختو - بچيه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم
او ستا دَ ويښتو دا مراوې خوشبوئيه يو ځل بيا زما
په سېښې مو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
اورسي - خو بچيه تهٔ چوړ دوړ نا روزګاره وې دومره نارونکاږ
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولې -
... خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
وځي - خدائے دې خوشحاله لره تو بد ياد دربانه دې اومه لږه -
دَ ژوند په خوږو مورشې - دا سړودې لږ زما په سينه باندې
کېده ګل شپره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخی شروع شو - سالنډه شوه - او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اونده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانګون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ئې اوښکې ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ــه تېر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېشان

نړۍ پوهیږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځاے حاصل شي داسې به کوم ځاے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کونجو - د دې مصیبتونو او دړه چاودون نه د ژوندون یو څو گړی په آرام او اطمینان تیر کړي - په دې دنیا کښې خو ژوندون د یو کړاو شو - هر طرفته خود غرضي او فریب دے - اولاد خود غرضه خپل تخپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترگو هم د حرص پرده راواوړي - مور هم د نام و نمود په خر سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوے - د زلمي زوے د فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مورته به هم کښې څوک مور او وائي - داسې مور هم کښې هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے ؟ څخه اووېم نو - په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے - زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے - ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو گنجائش

نشته؟

رونه! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې او څښوي بچې
د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بچې
په زړه چاودون او شوانخون ئې لوی کړي نو دغه مور
هم ... د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائی چې
نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله
کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
خو څوک پخپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه
خو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رونه
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې
د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه پخپله، په خپل لاس د اور سره لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت به ئې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نيمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنيا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پروته وه - د اسلم د کاميابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به يې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کاميابۍ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړپه دل د کنډوتون دچې ارزې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تيرې شوې او هيرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه يو ډير لوے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو ميندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د روے په سر دواده د نمسو د ليد او ارمان غزونې
او کړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ به کوټه رادننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په يوه رنګينه دنيا کښې هر وختې
ورک وه - د مينې او محبت يوه رنګينه دنيا چې ګل سانګه د دغې
دنيا بنا پيبۍ وه - د دې د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دې د ترور لور وه - چې د دې په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فيصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دوارو د يو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سياله وه - او ځکه د اسلم ډيره زياته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانگې د پاره د مینې تاج محل د
ښکوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د گل سانگې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترگو
د دولت پړدې راوړې لې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
وه د هغې نه خپله نادارې هېره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
گټې - د گټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي. -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانگې جوړ نه
برابر نه و - ځکه چې گل سانگه غریبه وه - تر لسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که گل سانگه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابر نه و ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانگې او
اسلم د رشتې په حقله ځواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورکړ او ولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ګور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم څو...... دچا عزت دار وکړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو - د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاري اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردئ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردئ نهٔ ده زما د ترور لُور ده - زما په نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې اوبه شرمیږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمیږو - د خدائے خاطر اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

څو د اسلم ژاړو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندې د خان کاکا لور اوغوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه. هرچا واورېده - د هرچا تر غوږ او اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ......چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آباده ول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - څو هغې نه څه وښلې شو او نه يې څه کولې شو - هغې
غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي -
خو ښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جامو ته اور پورې
کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوُو - هروخت خاموشه -
هروخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هروخت په فکرونو او خيالونو
کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند
وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې
او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند
غم داسې په خاموشۍ سره ګټولو .... آخر اول ټوخ، ټپه ورځ
ټوخ - هروختې ټوخ، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه
او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخ دوه مرضونه د ګل سانګې په
وجود پورې لکه ګونګې اونښتل - او دغه ګونګې د ننه د ننه
د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه
يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ
د واده په حقله وے چې ښځه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي.
هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب
ورنکړو خو په ستر ګو ستر ګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه
واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا
ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما
په سر د واده د څهرو د ليدو ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناست وه . د فکرونو په تیال به څنګېده و . نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل . د هر څه نه یې زړه موړ وه . ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو . داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي ، ډېر ناجوړه وي . خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه . دے خو ډاکټر دے ، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي . خو .... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه . بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم ، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه ، چې د هغې نه ناسُور جوړ شو.. ناسور ، هغه ناسور چې علاج یې نشته ، هغه ناسُور چې رغېدل توې نشته ، هغه ناسُور چې انجام یې مرګ وي . نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو . مور د پرې منډې ترړې اووهلې . ډېر علاجونه یې اوکړل . په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو . خو آخر ډاکټرانو جواب کړه . ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوندنه په بیعه نه شي اخستے . هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زړے ماځیګر چې د ورځې نمر ستړے شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه . ځان سره یې کښېنولو او ورته یې اووے .

« موري زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه . په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي ، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

موري زما په زړهٔ کښې پرهرونه دي - زما د زړهٔ نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړهٔ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړهٔ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختميدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زهٔ تاته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه ځپلې سينې
ته ئې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوريدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه
غوندې سلګئ ئې اووهله او د دواړو د سترګونه ئې دوه
څاڅکي توڅې وينه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ اوچاودو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نهٔ وه، .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سينه کښې
اوربليدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسيدو
نو اوچته په کټ کښې کښيناسته رنړے اوچې کلکې
سترګې ئې انخوا دېخوا واړولې - خو..... په خوله ئې
هيڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو...... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدرله اووے چې ....،،

د تروری زویه آخر ځوانۍ مرګ شوې - آخر زړه چاودے لاړې -

ته خو دا کښېږ وې .... د تروری دا کښېږه زویه تا خو به د نورو خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې اونه کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زړه بنځه د است بنځهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما خو چې ستا د کوژدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په دا ږدا هر څهٔ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو .... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو - اوس به زهٔ دا ژوند د چا په دا تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې د توخې دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څهٔ ساعت توخې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځوانې مرګان وو - د دواړو زړهٔ چاودلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شُو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سېږې کس پواټ - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے د دشمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئے نه، د خپلې خوزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیاپرستۍ د سره زار شوه..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وُو- دوه مینان وو- دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړې - (آمینے)

مقدسه هستي

روڼو .... څوړو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و ښتې پرېږدو
را ځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه .... د دنیا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره پرېږدو تاته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو .... د خپل زړه پردې
به لږې او لټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو ....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقراره یې ......
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقراره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته - څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس او کړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هرڅه شته - هرڅه پیدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هرڅه موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو بیا دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو او کوئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه ...... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې د انسان خوشامندې پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر او ګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان او ګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ښه خولې واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړه تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دعاګانې نه او غواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یوځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده، محبت دی .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالی غیرت رالړزولی شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولی شي، نو اې د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه ګني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګني داسې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولی نهٔ شي ...؟

اې روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په زور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو مونجو کړېښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب ګني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دی .... مور د کور عظمت دی.... مور د کور رڼا ده - اې د ښتهٔ میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور د دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیرَوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیاکښې د مورنه زیات همدرد کښې یو هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر ستورکړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو ! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په ککو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مينه ده.

اې رونړو! تاسو يقين اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل يو غوړېدلے ګل يو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مسکے وي، خو چې تر څو د خزان سپېرو بادونو نه وي وهلے خو چې د خزان سپېره سيلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړژېږي. او مور؟ د خزان سپېره بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نه شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مسکۍ وي، انکه د دنيا ټول غمونه او مصيبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې يو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانيت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تميز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مينې او محبت نه سوا بل څه هم وشته نه.

اې رونړو! د هغه زړه خيال اوساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي. د مور زړه د اولاد د پاره څومره تکليفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکليفونو او مصيبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپېدا نه کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نوره هم زیاتیږي -

نو اے رورنو! داسې هستي - داسې څوېز مند مورهم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مورهم لاچرې دَ ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بدقسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بدنصیبه اولاد به وي چې هغه به مورسره په ترس چلیږي ....

شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بدقسمته اولاد شته چې د هغوي دَ ناراموړ کبله دَ میاندو په زړونو پولی راختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي -

اے رورنو دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناری کړي... او زهٔ تاسوته په یقین سره وبم چې دَ مور دَ زړهٔ د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ کورے.....

لولیه به شئ کورے - مهٔ کوئ رورنو د خدائے خاطر اوکسړئ چې دَ مورسره زیاتے مهٔ کوئ - د مورسره په ترس مهٔ چلیږئ - مورته سپک مهٔ کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ دَ مور احترام اوکړئ چې د عزت ځوندنه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخروشئ - راشئ دَ مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانئ او مصیبتونه موختم شي - دَمور دپښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستي پاړو چرګانو کلي په سر راخستی وُ - جُماګل د چرګانو بانګونه واورېدل - څو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ نن د هغه زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ وئیل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو ویره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په تیارو کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر وختي به پټې اوم ...... هغه ته پټي او شیندلے تخم دواړه یاد وُو - څو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو .... سبۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږ و شو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوانۀ خوب اودو د پاره کوم پېغام ورولے شي - هرڅو که جُماګل د بانګ په معنو نۀ پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دۀ ته مرګ رایاد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او کهٔ خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د جاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُنډتون د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقیر ګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وئیم بیا به پښتي ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او کهٔ ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دې کسان روا وي ګودره

خیالاتو د جماګل په زړه کښې طوفان راوستے وُ .... د مرګ
او ژوند د بې شمېره وسوسو یوه وړانه ما شوره وه چې د
جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو .... آخر
راپاسېدو و قُلبه یې راپرانسته جغ یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے
مهٔ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غومې له سُکړک او
شوملې فقیرګل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوټې نه اووتو- قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې. بیا راتازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئې مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جُمعه ګل پټي ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پټي ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلو د وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له را غلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لارې یو نظر واچولو خو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیرګل دو تهٔ راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښندې وښکے اړولے وي ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے را وُلېږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دے ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټول کلے دد غې اکي يو خان جاګير و - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم ګړې کټ کښېنې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام دپاره ځان حجرې ته

دا رسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست و -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښېنې کښېناستو -

خلق په يو ګړو د سلام دپاره راوچلېدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناسته نو خان کېږ چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وو - ټول د سلام دپاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه و - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل څه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټو م

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نګېده ، د ځان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ښتې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تړلے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو ...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه اونیسه ....
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لسو رسی تمکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادې تادې
ګیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره
د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اوپېږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اوتړل - شومله یې په بټکي کښې واچوله
او روے ته یې اووے چې بچیه په منډه پټي ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته یې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیږه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې اېله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې رانوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړهٔ نرم نۀ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد او دوړه په کمه وشو ... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
ئې ګریوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نۀ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څۀ وړه ګستاخي خو نۀ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیږې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې یو ساعت تېر به و نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه .

انا لله وَ انّا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسوېلے) تېر ماښختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړشمو
ډيوه تته بلېده ..... دَ ډيوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅو دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي څو ...... خوند ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سينه کښې دَ سپېڅو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې څو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختيار کړي ... خودکشي اوکړم؟ څو ...... چې په کټه
کښې په خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ څو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

څهٔ کوي ؟ دوئ به څهٔ خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو کښې لوغړیږي ؟ دوئ به بیا خېرونه غواړي ؟ ......

نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پردو کوڅو کښې لوغړېد وته نشم پرېښودے -

(اسوېلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې تورو لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي ساړهٔ ساړهٔ اسوېلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي دي ..... هلته د ډیوې باتې سوزېده او دلته د شمشېر په سینه کښې اور بل وٓ - د انتقام اور - د دښمنۍ اور - د بېغورۍ اور - په شته جائېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند ئې نور نشو تېرولے - هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپغورو دې خبرې چې "لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ....."

دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د ېبل ... "په شته جائېداد کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جائېداد کښې کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جائېداد سپغورې ولې خېټه اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم - اګر که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستې پاره په بوګنوګې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړ دنې یې کسې اوبږي ته او تمپک یې ښه اوکړې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم تمه له ورځ جاجې وېنځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه څڅه لنډه لنډه او را ښکلې ښکاره شوه،

شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه تُوره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچې د
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - څو چې د خپلې

لمنې نه د سپفوړ د ړپغوړ داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
په وټې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپفورې په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د ټور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ - یوه یوکنوونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوابۀ خوب اودۀ وُو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوساړو او د
پلالې په سنګرونو کښې اودهٔ وُو - شمشېر په ټُند وټندو
قدمونو کوز کندي ته روان وُ - په زړهٔ کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړهٔ حرکت ئې تېزېدو -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څهٔ وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو - د سپغو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو دهٔ ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو - چارچرئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئے الله د لویې کلیمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولے
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړهٔ کښې
یو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دهغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړهٔ راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن دے بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا هرڅیز فاني دے - دا هرڅه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تش پې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرۍ چاړه راکاږي - یو زور راپاسي د بل زور د پښو د خوړې نه نوړې راوشوکوي یو زور راپاسي د بل زور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې اونیوو ..... رېږدے پرې راغلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو ګرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اور یې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه...

نه نه زه به هیڅ کله د جایېداد د پاره د زور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله ټوټه سرې ورنه ارکنډه نه کړم - زه به هېچرې خپل وریرونه په لارو کوڅو کښې نو غرېږ و نه ورنسکوم - خیر دے که زما بچي نه وي، خیر دے که زما په جایېداد

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سیفو د بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وینه ده - زما متې دي - نو...... خپله وینه هم څوک په خپله تویوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې به هیڅرې اونهٔ شي - زهٔ به هیڅرې داسې اونهٔ کړم ......

سیفو، د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي. نو...... اے ناپوهه شمشېره د سیفو، اولاد کښې ستا اولاد نهٔ دے - د سیفو، د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نهٔ ده؟ ..... خبر دے که سیفو، زما د بچو د خولې نه نوړۍ را شکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري. خو زهٔ؟ زهٔ به هیڅ کله د سیفو، ماشومان پړدو کوڅو کښې لوغړېد وته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لویه خدایه شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره یخ کړو..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر چا جاېداد او نه خو نهٔ وي - زهٔ به دا اوګنم چې زما جاېداد هډو وُنه - زړهٔ دومره بې همته خو نهٔ یم چې کښې د خپلو

بچو دې پاره به روزي نشم پیدا کولے - شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ......؟ اوس خو چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه او غواړم
شمشیر د سپڅوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشیر ټوپک په لاس اولیدو نو پوهے شو چې
د شمشیر څه ارادې دي - خو .... شمشیر زر ټوپک اوکړو ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپڅوړ ته ور ترغاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپڅوړ
هم شمشیر له کلکه غاړه ورکړه او په زړه زړه ئې اوژړل...
قلبه ئې راستنه کړه - شمشیر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او
چې څه غرمه کېده نو څه کر په پلو پټو پړے اېښے وه .....
د سپڅوړ د مزې نه ئې د شمشیر حصه بیلوله - او خلق ......؟
خلق حق حیران وو چې دا څه وو او څه اوشو -؟
خوا دے دو نو حیرانېږي هم - د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي - د غه د غوښې زړونه
نرمیږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستیږي هم شي - په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي - خو
کاش چې موږ د غوښې په دغه پوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او دغه جذبات راوبېښ کړو

ارمان چې موږ د ډېرو په ځاے د ګوړې نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوو
په خپل زياتي پښېمانه کړو . په خپلو ناړا موږ نادمه کړو .
په خپلو بدو يې شرمنده کړو .

خواے رونو زما يوه خبره د خپل ذهن په سکې پورې
او تړئ . زما يوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بيا اوګورئ
چې ستاسو ټولې ګرانې آسانيږي اوکنه . ستاسو ټول نفرتونه
په مينې او محبت باندې بدليږي اوکنه . ستاسو ټولې دشمنۍ
په يوې خوږې درنې او نه شليدونکې ورورولۍ باندې
بدليږي اوکنه . او هغه مشوره داده چې

اے رونو د هر قدم د پورته کولو نه اګاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ . که څرې يو قاتل په دې
خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسي تخته ده . د هر قتل سزا دوزخ دے . نو زما په
خيال چې هيڅوک به قتل اونه کړي . دغسې د هر غلط
قدم انجام شرمندګي . رسوائي او پښېماني ده نو بيا د پښېمانه
کيدو نه څه فائده . هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تير ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

★ ★ ★

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اِنتقام"

(اسو یلے) ژوند .... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شپې یو څو گھړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځینې ځینې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَ دې ظاهري رنګینو - سره دَ دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانو نو له تیر ورکو و - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینۍ را پیدا کوو - گني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَ دې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ، ژوند تریخ شو که ؟
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي گنده پر شي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې ؟
رونږ د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوگنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا ..... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډې داسې
پوستکي نیولي وو ..... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېده او اور اور د غو لمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ -.....او انتقام
... د چا نه ؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبرې لا شوې کولې -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سود په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې ..... چې ستا دا قدم گنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام گنې گناه وه ..... نه نه زه ستا دې قدم ته ، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالي بیو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د دې د پاره
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهانی
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغهٔ ئې پوښتنه کړې وه...
څوک څهٔ خبر دي چې دیوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یو مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالي بیو د لپوښتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خود کشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ ښوا خون ئې لوے کړے وُ - جمالي
ته لونګ په غیږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډلتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډه تېر کړي وُو - پردې
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړژوي .... د جمالي
په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو ټنسته بُوده به ئې را ایو وله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالي ترغوږو دا آواز راغلو " لوټک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالي د نیا د سترګو په رڼا کښې درې ورې کړه. د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالي راګوزار شو.

رو نهی! زړه د رته د جمالي د هغه بې واره چغو. هغه د لیونو په رنګي ترکوره او ترکوڅې لیونی لیونی منډې هغه چې په مخ سر و هلو ئې را باندې کړې. هغه چې کس یوان ئې څیرې ورې کړو. هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو او شوکول. دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے. ځکه چې ماسره دومره درد یملې الفاظ نشته چې د هغې د سپیرو سپیرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم. ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالي غم ته ئې وراغوندم. ماسره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زیرتیر کړم.

یو زړه جمالي ته او وے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نه لګي. چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان او خوري. چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو. خو جمالي د زړه دے سنه تپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردئ د پاره کني د اظهار حق اداکړي؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به ګنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې
د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې ، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د
ساړه نو ته .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له یو ګوټ اوبه اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...
تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګولو
وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو - د زندګئ علامې شروع شوې - جمالي حق ته
سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت بوې زنانه د
اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو د لونګ مور
د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
بنځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مه کوه زما د
انتقام په لاره کښې اغزي مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه
خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ....
او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو -
جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے
اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیاندو ذرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَمور ذړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لیرَ په خپلو ګړیوا نو نوکښې سرو نه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهو نهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد و نه قصد و نه نهٔ کوئ - مور نهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَمور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَمور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَمور ډیر

لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښي

دهرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلې) روښتې پاروُ - مُلا لا بانګ نۀ وُ وئیلې - ټوله دنیا په
خوږۀ خوب اودۀ وه .... چپه چُپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نۀ د سپو غپیاں او نۀ د چرګ چغو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز به دې خوشي بهر یاکښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګے به په څۀ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ - یوُم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پښې ته روان وم - لا درا ته سمه نۀ ښکاریده - په
خپل دلیل تللم ... چې لوېي ادیرې ته اورسیدم نو .....
څه فریاد غوږ مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړۀ
بوګنوونکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتیده - زړۀ
مې په درزیدو شو - په ځائے اودریدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زۀ څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویریدلے یم - دا څېره درنه ادیره ده - دلته غیب
د پېرزیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واوُریدو نو دېرېندي
وا خستم - د کرکښې شا ته کېنناستم او غوږ ونه مې د فریاد په
لوُري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو د زړۀ
نړل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کانې بوټې ونې غنې هر څه په فریاد وو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه
ځي په وړاندې روانه ده او د صبا سترګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بو ګنبد ونکو قدمونو رو رو ساښیو لي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کوټې شاته ناست وم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
و ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے و - څه ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وو خوره وره پرته وه - زړهٔ مې یو درزا وکړو -
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا ! دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکي
یو زوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولي وو .... هغه شیرین چې د جانانې دیو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے و ...... نن هغه شیرین د جانانې دیو نظر کتو ته
مځکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو د دې څلي د لاندې په خوا بدهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شیرین د وادهٔ شپه را په مځکښې شوه -
څومره خوند و د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالی سو دَ شیرین د ولس راوړلي وه او بیا دوا ده په شپه
هغه تر تیره ماسختنه پورې شیرین په حجره کښې دَ دوستانو سره
ځوړه خوند ناک گپ لگولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې ځه ځوک به ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تند و تند وقدمونو
..... دَ هغه کورته ډېره تادي وه - دَ هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جانانې ته یې کول غو ښتل - ځهٔ گیلې هم وې او ځهٔ مانې
هم - ځهٔ وعدې هم وې او ځهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو دَ هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې دَ جانانې
دَ دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغلي بیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو -
نو ناگهانه درې ډزې او شوې - هلته په ورومبې ډز شیرین پرځې
راپرېوتو - جوړې دَ زړهٔ په سر لگېدلے وُ - دَ هغه زړهٔ په سر چې
کوم دَ جانان دَ ليدو دَ پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې دَ
مینې محبت وجذباتو ته لبرېز وُ ، دَ هغه زړهٔ په سر شیرین او لگېدو -
او چې دَ ځُجرې خلق ور رسېدل نو هغه پوه آخرنۍ سلگۍ او وهله
او په دغه سلگۍ کښې هم دَ هغه په شونډو دَ جانانې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - دَ زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
دَ جانانې مخ او لیدو او نهٔ یې ورته دَ خپل زړهٔ خبرې او کړې .....
دَ شیرین مور لکه دَ لیونو لاسونه پې کړي - پلار یې سرتور سر -

او پښې ابله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالي سپین په مزکه پروت وُ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالي ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وُ چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زسوبن کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حضره جهان کښې کوُو - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت -
کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک د یو الونه نشي وهلے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځواني مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبر ختو خو د جمالي نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ
وې .... حېرانه وه چې را څهٔ وُو او څهٔ اوشول ؟ دا زهٔ کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډئ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سر ئې په
خپل پټون کښېښودو - څو ګړۍ سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالي په زور زور ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالي په خپلو د نهو اوښکو وینځلے
وے خو .... د جمالي په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څهٔ وخت شافي ببو اوږي چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ډوډۍ سره د شيرين د پاره دود او ښکلې هم نشته.... دجمالې په زړه تياره راغله -- يوه تېره کېږيکه يې ادو هله او يې هوشه په شيرين راپرېوته.... د شيرين مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کېښې يې ورواچوله -

رونبی! دېر دغم ساعت و .... سمه دقيامت شپه وه -

صباله ماښکر چې کېده و نو د شيرين جنازه پورته شوه. دځوانې مرګ شيرين جنازه - دمور پلار د ايکې يوزوځې جنازه - ديوې ښې دزلمې جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - نوجماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه. جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر يې جوړ شو او هم هغه کوارده ځمکې په قبر اوغوړولے شوه.... خلق دګيس زوړند سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه ديوې ښې ناوې جماله ده چې بېګاه يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه وردوان شوم ماوے چې راپورته يې کړم او ورته اووايم چې اے د ايکې "يوې ښې ناوې" څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دې ژوندې کړې په ژړا"

نو چې زه ورنږدې شوم نو جمالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې .... "شيرينه - بې وفا شيرينه ! دومره خبرې درې هم راسره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه ؟ درو غژنه چې مينه دې

بیا لیلې نشوه نو لانې دې څه له کولې ؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره شوې وې چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لید لې قدر له وې نیمه ځوا زلمیه داسې زر سرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ستا په پښنودم -

شیرینه ماخو د خان سره د ارمانونو یو لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یو لوی محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلو وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د پښنو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې نخه بخه وه - او چې او مې کتل نو په ښو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافعي ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تهٔ له اديره يې اولېږوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وه ملاله نهٔ د ځان
د حاله خبره وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کرېوان
پرانستے وُ - ببر سر - خېرنه څڼې - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کرېوان هغه زوُل پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې گلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړهٔ به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره تسلي کوله چې د ماښام زوږ په وجه دهغې زړهٔ
ته وه. هغه هر څهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څهٔ نه بې پروا د افیمو
په نشه کښې نیم ویښ او نیم اودهٔ ؤ. هغه د هیڅ نه
نهٔ ؤ خبر. ګل دین موچي ؤ. په کلي کښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانئ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خېر دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادهٔ اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خېر يي هر څهٔ سم شي ..... او د وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم ؤ.. د ملالې سره يې ډېر ښهٔ تعلق
ؤ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لار روان شو. سپکې سپورې-
ستغې خبرې او رټل. هر وخت يې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو يې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ایښودې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملی دا هغې نه شوه برداشت کولی .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والې سینه کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړې وه - څو د هغې دا یقین و چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وایې .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زوروړه - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې په د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه یې هم ورله کرکه ورغله .....
په دې کښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه دوه تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې د
ماشوم زوې په مینه کښې را نغښتلې وه - څو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوی د ماشوم بچې دپاره بنه وه ....
هرڅو که د ملالې د ګلدین سره هغه دومره مینه نه وه لکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند څو ې کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه دا سې خبره اوکړې چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوې درې
واړو نه کرکه ورشي - څو هغه بېوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولی - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به یې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره یې په

ملالې دا باندې کړې پنسه ئې اووهله او په تلو کښې ئې د

ږنې غوتې تېره ټټجه کښې اووے «حرامونې» او د

دې ټکي په اورېد و د ملالې په زړه هغه تياره را غله

کومه چې دېر طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدين لاړو

د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان را غلو .... سېلاب

را غلو - کوم سيند چې د ملالې په سينه کښې غورزنګونه

وهل هغه د ملالې د سترګو نه روان شو .... چپې ئې

وهلې ..... د سحر نه ماښکس شو څو طوفان دکمېد و يا د

اوږدېد و نوم نه اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه

لاهو کړے وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لرې کېد و

آواز تر غوږ و شو .... د ملالې د زړه دړزا په زيا تېد و شوه -

د هغې خيال وُ چې چوړ موچي ګلدين را غلو ، او خدا ئے خبر

چې ولې نن د هغهٔ را تلو کښې ملالې ته خپل مرګ ښکارېد و

.... څو .... چوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په

کور کښې کوټ روبهٔ نهٔ وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغهٔ

د را تلو نه مخکښې د سيند نه يو منګے اوبهٔ را اوړي

نو بيا به کتے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ

کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه

پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سيند ته د اوبو

د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے به

سر په دې لاره روان شوه نو خپل پښتو ب ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامخکښې شو. په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه.
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نه وه.
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راوبوله. تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلدرین خیال او د
ګلدرین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شتمن او ښکاله ښکارېده
خو هغه ټول خیالونه او خوبونه خو نن دروغ ثابت شول..
... دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو. چُپ چاپ ځلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تند و تېز مونو کورته راروانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم بچوړی ډېر ژړلي وُو. ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځای او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړوبخ
کېښودو. ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته به
رانږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو. هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه راټول غونډي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولې وُ
چې په دې کښې ګلدرین موچي د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
رانوتو. او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووې......

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره پېسې مې کتلې وې چې ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پېسې دا وړل "

گلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچې کښېنودو او د پېښو دولچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې او وے چې زهٔ حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم ..... ملالې دولچه د گلدین نه واخسته په جارگې ئې کښېنوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو را غله د پېښو دولچه ئې پرېمخې د جارگې نه راگزار کړه ..... پسې تو ئے شول او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چائے د څهٔ نه څښوم - اوس کهٔ گلدین راغلو او خبر شو چې پسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سخت تن ماد کوره او باسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هېڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول ورځ کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هرو نوې سوچ اونهٔ کړو خو دولچه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د حُجرې نه را غلو ... په
لاس کښې کښيناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې
او چائې جوش ئې را واخستل او ګل دین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګل دین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښه
ستر که ګل دین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګل دین د خولې نه پیالې را وُشوکوي او ورته او وايي چې
ګل دینه مهٔ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چائې مهٔ څښه دا چائې
چې په کومو پیسو کښې پېغې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړهٔ غوښتلے نو هم کولے خو ئې نهٔ
شوې کنه .... د هغې په زړهٔ یوه تیاره تله او بله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ را پېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له را پیدا کړو ..... ساک تري نه سیلۍ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې د لاسه الوُن بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړهٔ ستړے شو - ګل دین ډېر صبر او کړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته او وے ...
"څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه" .... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه پیسې ورکړم .... دا سیني ته ئې وا چوه کنه" ....
په سینه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پیسې راوړلي وو هغه

پښو تويې کړل - او ما تاله چاړه د خپلې سينې په ښو کښې
پټې کړې - هن ! گل دين دَ کټ نه را ټوپ کړو - بخته دَ کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه يې راووچته کړه او چې را
خطا يې کړه نو ملاله نو پخ شوه نو دَ ماشوم د سر نه يوه سره
داره دَ ملالې په مخ توره وره لاړه .... ماشوم اول يوه
ټپره کړيکه او بيا يې څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوے دَ سر نه دَ وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او گل دين ؟ گل دين را پاسېدو - ملاله يې دَ
چو نتقې نه او نيوه را ووچته يې کړه - د هغې مخ په وينو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې گل دين ورته اووے چې
يو - دوه - درې - تهٔ په ما طلاقه يې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوے راپورته کړو او نيغه سيند ته را غله -
په سيند کښې سيلاب راغلے وُ - سيند په غورزنګ وُ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته .. په دې کښې يوه چپه
راغله - دَ نورو چپو نه لويه ډېره لويه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه دَ دې مور وي هغه
مور چې دې ليدلې نهٔ وه - چې د هغې په سينې دې چرې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وايي چې اے
دَ دنيا غمونو ژړلې لورې را څه چې زهٔ در له په خپله

غېږ کښې ځائے ورکړم او ملالۍ خپل زوئے په سينې پورې کلک له
نيولے د غه چپې ته ځان او سپارلو او دغه لويې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې واخسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ سترې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

اِنسان اوُ انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په څنګ دېر داسې زړونه شته چې

دېرو غمونو پېکلې تنها کې جوړې کړې دي -

دېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دېرو غمونو دلاسه

سُورې سُورې او غار غار دي -

دېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

دېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

دېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهانۍ مرګ ئې ځوانۍ دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شويدي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَګلاب غوندې بنګلو او نباشته ځوانۍ مرګانو

دَخپلې بودۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ژړلې مور دَ زړهٔ سنه -

د زړه د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وه -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

نیمه څو ر شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګې اورېدے شوې

چې کومې سلګې د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نه اورې

اے د خپل پلار د زړه ټکوړې ګلابه -

ته ګنې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نه وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نه اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او ته.....؟

ته بیا هم غبر نهٔ کوې،

ته بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د نجیلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے.

ته به د پردو پلارانو د پاره دادو وې

ته خو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې د صبر ځادر اغوستے دے؟

اے د بې غمۍ په خوابه ځوب اُوده شهید د سرداپورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځخت نیولے دے. په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه!

اے بنکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څوک کړانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځي په تکل کښي دے - او په دې تکل

کښي ئې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې بنهٔ په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته وايم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نتيي ملا چرې پېدے شوے

کهٔ مړو د مور په هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو خيرې ګرېوان او بېر سرونه ښکاره

کېدے شوے نو د مور فرياد و نو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته دخپلې تودسرې څېرې کړي وان
او بیا سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې ځینې
جواب هم نشې ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقراره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې ګنې ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ داورا
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوڅه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې د ربانډې بیا راټول شي .
ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میانو په رنګ مور ده
د دې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړې د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه ځکه سر را پورته کړه

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خیر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په ګولۍ، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه ځونهٔ وے لګیدلے هغ ؟

تهٔ خو نږ شوے ځو نهٔ وے هغ ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و ټیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زار شه .پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر دا پورته کړه .پچیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خیر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره سلګرې کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څو اکښې اوده شم
چې زه هم راشم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوی وور زړه به هم زما
په راتلو را ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې نمرونو
کښې څو مې داسې یواځې پرېږدونښي ......

رونو - څوږو رونو ! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به
دا وخت نهٔ چېړم. د هغهٔ د شپهٔ سرې توپ پاتې به هم دا
وخت نهٔ اړومه - د هغهٔ د ځوانۍ صفتونه به هم نهٔ کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړهٔ چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څهٔ نهٔ وو -

زهٔ صرف دا ټپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو ندیږي انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغدار کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم شته چې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم څوک داسې د کوي او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

اوه ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوهۍ پښتانه شته چې هغوی د بد ګمانو او شکونو په څرسیلاب
کښې لاهو شي ، او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږو انسانانو
په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غیرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
دپاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بنيآدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان ګورے ډېر
په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بنيآدمان
قربان شه ، د یو انسان نه په لکهونو بنيآدمان ټوټے شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ، .... د تېر نه څلور کاله اګاهو
یوه ورځ .... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تند و

تن و قد مونږ د ښارنه کورته راروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدای خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړه ته څه بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د ښپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین روے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرټوره
سر او پښې آبله پښې داسې کونټې را روانه وه لکه چې د ملا
تېر ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درېو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه....
مور راغله - خپل نیازبین روے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د بېوسوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

اوو هلې .... لوېو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل. هرچا ژړل ...... خو په ژړا څوک چېرې مړي نه دي ژوندي شوي. مور د خپل زوئ، په وينولړلي سرپه خپل پښتون باندې اېښود لې وه. او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه. تا خو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويلي وو. چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه. نو د حقې وينا کنې دومره لويه سزا وي"......

دوښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده. د ګلاب تورسرې بچي او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي. څلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول. په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا نه شوه راغله ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې. د پلار فريادونه او د ګلاب د تورې سرې آهونه ساړه نه شول.

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه. اے د ګلاب ښيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه. او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه. ګلاب مړ نه دے ..... بنيآدم مړکيدے شي خو انسان نشي مړکيدے. ګلاب انسان وه. يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له. د دې کلي او ملت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے. ګلاب په خپله يو مينه وه. يو محبت وه. يو خلوص وه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري.

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري .....

بختورې دي هغه میندې چې د ګلاب په رنګ زامن ئې زېږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن ئې لوئې کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان ارمان د څښتن توب نوم ورپورې دے ..... او ځکه خو زهٔ دا وایم چې ګلاب ژوندے دے. هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې ګلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي. او اے شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دے چې تهٔ ښکلا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې ننغښتلي ئې. نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګهړۍ مېلمانه دي هیڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګهړۍ له څه شي. هیچا ته نه ده معلومه چې زه به ترصیا پورې ژوندی یم او که نه. ترصیا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دی ژوند؛ ځکه خو هوښیارانو

ټپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو. را ځئ چې وګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل ته قربانیږي. څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي. څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي. او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري. په سلو کښې یو کس به ځني داسې وي، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړو کښې به يو کس ګڼې داسې وي چې دهغه په زړه کښې د هر چا د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مينه او صرف محبت وي؟ ..... زما په خيال نو نا ممکنه ده - زما په خيال نو نا شونې ده ..... نشته دونه زمونږ په زړونو کښې مينه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږ ه دوستي کوو، مونږ ه تعلق ساتو، مونږ ه ورور ولي کوو، خو دده غه دوستي، دغه ورور ولي او د دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړ قربږه مړ وشبږه" لوظونو باندې اوشلېږي - ددې دوستي مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځايه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار غار سينه او د احمد هغه مات خټ به مې هېر نشي - او څنګه به مې هېر شي، کله ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د ګوتې اېښودو ځاے نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړو د دوه ويشتم کال په څو کاته قدمونه اېښودلي وو، دواړه ديو کلي وو، ديو کندي وو، او دواړه ياران هم وو، .... شپه ورځې يو ځاے ګرځيدل - يو ځاے کښيناستل او يو ځاے پاسېدل وو .... دواړه نبه دوستان وو، ډېر نژدې دوستان .... دغه خوږ دوستانو په يو کو نتره جهګړه شوه، صرف په يو کو نتره - احمد وے چې زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته وه .... خبرې کړ مې شوې .... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتي يار، هغه چې شپه ورځې به يو ځائے کښېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د پېغلې لنډي او چورلېد و، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوړېد و .... لاړو احمد د يوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو.... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا انګولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د دنيا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وۀ. او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول. ماشوم څۀ خبر وۀ چې لالا د کونترې په ټس کښې لاړو. د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت څو دا مزکه چاؤدلې وے، ارمان دے چې د غه وخت څو د آسمان نه کا ڼي ورېدلے وے، خو.... نۀ مزکه او چاؤده، او نۀ د آسمان نه کا ڼي او ورېدل څو په چا چا به مزکه چوي. په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کا ڼي ورېږي. دا کښې صرف ګلاب وۀ چې خپل دوست د ذرې په سر او ويشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمديانو د ذرې په سر ويشتلي دي او لابه ډېر احمديان راپاسي او ډېر ګلابان به د يوې کونترې د سره زاره وي،.... نو څکه نۀ خو نۀ مزکه چرق چوي او نۀ د آسمان نه کا ڼي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنيا نه تېر شو،.... ځواني ئې خاورې ايرې شوه .... مورهم ورله د واده هغه جوړه را واخسته چې کومه به ګلاب د واده په بيانګ اچوله .... او

هم هغه د وادهٔ کوله ګنګل یې ورته په سرکړه چې په کوټې باندې به
دهٔ د وادهٔ څهره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د وادهٔ د زلمي خاورو
ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدی چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شیشې په خوب کېنې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګېټ غږوي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کېنې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به یې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سور
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوو ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په دریمه
پېشۍ کېنې احمد شېشن شو - او شېشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله - او احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کېنې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه
شوې وه، چې په سر یې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ وهٔ اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور هم د زوۓ د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوۓ دَ وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا تر غه شول، دَ ښکو کوټنۍ دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ..... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځاۓ پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره دیوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زیړ سکه کورکمان، غونډه سونډه توره بڼیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکاریدو احمد! او ښکلې به ولې نه ښکاریدو، آخر ځوان وه ،
ځلمی وه .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته ، د هرچا نه یې بخښنه
او غوښته، او چې ځغم یې تمام شو، نو سترګې یې پټې کړې ،
آواز یې ددو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جیل نه راواپس شول...
رونو زه تا سو ته نشم ویلې چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نورو نو
په کوم قیامت کښې تیره کړه ..... توبه خدایه توبه د دشمن مې
دداسې شپې نه ساتي - نو مې مسلمان دداسې اوازنه ساتي د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لیونو وازه خوله اسمان ته نیولې وه، د
احمد خو پلار و خو ټوله شپه آسمان په سر راخستې وه، یقین
او کړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نه وه کړې ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تیره شوې وي .. چې احمد
له څه وخت د جیل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې
ټول عالم په خوا ږه خوب اوده وه، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څه حال وه، چې دغه وخت به احمد قدمونه څه رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څه وئیلي وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یا الله
توبه - یا الله ال اولاد چې دداسې ورځې نه او ساتي - نو مې مسلمان د
داسې وخت نه او ساتي - آمین - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... څټ یې مات وه د احمد مور سور رومال د احمد

د مات ختم نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا د رومال ئې سور ساتلے وهٔ،
چې د وادهٔ د ښکریزو په شپه به پرې احمد له ځکه کوته ترې - د
احمد مور هم زوۓ ته د وادهٔ جوړه وراغوستوله او د وادهٔ تولۀ
او ګنګېد ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
ځنګانډې ئې د زلمي توب ځنځې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دو ښې دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړې دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے روښې! اے د ځوانئ په مینه مستو روښې - اے د
غفلت په خوب اودهٔ روښې د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ خوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان ویشتل د انسان وژل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - دا شئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه او کړئ چې خدائے
درسره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوسف زادبزئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

تربور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ ئې نا قلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې دے دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي راپيدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانژدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي راپيدا کېدے - سکون نشي راپيدا کېدے - اطمينان نهٔ شي راپيدا کېدے او زما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل نا قلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنږې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتے شو - انسان خو لاړو حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت درجې نه هم راپرېوتو

اې لويه خدايا دا به ترکومه پورې يو انسان د بل انسان
وينې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مړي چاړه راکاږي ؟

اې لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا
شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنيا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرڅوا ته پکښې مينه او
محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د ورور په سترګه اوګوري -
چې يو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د ورور
په سترګه اوګوري   ترېور د زمونږه ورور دے - ترېور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د يو نيکه اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے
شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيارېدے شي -
خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل ورور په مړي هم څنې څوک چاړه
راکاږي - د خپل ترېور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته نه منې چې يو ورور دې
راپاسي او بل ورور له دې په دې وجه په مړي زور کړي چې معاشره

هغه له د ټربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپیږ کولی ځکه سړي کړې چې معاشرې دغه رور د ټربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے څو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ټربورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ټربور مونږ
خپل میراث خوره ګڼو - ټربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خور نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ټربورته د دشمن په سترګه نه کتل - ټربور به مونږ خپل رور خپل
خوار خوږے رو خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تورسرې ئې کونډې کړې ډیر
ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښام نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځي د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندي
تُندي ځي په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېښے په لاس راووتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کېښو تمر پرېوته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چادراندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو خو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدايا ايمان مې نصيب
کړې" لاسونه ئې په مخ را ښکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقور داسې ډېر په زړهٔ را اوربدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نيازبين زوے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهيد کنډاؤ نه
را وُرېدو نو ناګهانه د پوردل خان د تماچې د نلۍ نه سرې ګولۍ
که سي لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې او نهٔ وے -
چغ ته ... له ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلی ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بېړې بوره وایو - تربور چې مونږ یې دشمن کڼو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نه دے ورور دے - تربور د بېړې بوره نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د تره زوئے یې شپږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو یې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور و - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې یې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپڼوړ هم خپل پلار ډېر ډېر یادېده - ځکه خو یې داسې بې صبرۍ کوله - خو ماشوم سپڼوړ نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېرما سخته چې د ملوک خان مړے کور ته راوړلے شو نو ماشوم سپڼوړ د پلار لاش

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې څې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... چورې د غه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو یې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو یې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښیدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوموشوندو خوره وي - د
ترېورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د ترېورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسوېلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نه وے نو نن به سپفوړ ماما داسې لېونے سپلنے نه ګرځېدو، نن به سپفوړ ماما داسې څیرې ګرېوان نه کسځېدو، .... مال شته خو د سپفوړ ماما جامې شلېدلے دي - دولت شته خو سپفوړ ماما لېونے سپلنے ګرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے د هر مرض دارو نه دے، دولت د هر مصیبت علاج نه شي کولے - اے په دنیا مېنو روڼو راشئ دَ سپفوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفوړ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نه شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نه شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جایداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زه تاسو ته ننګ پوټے کړم روڼو، زه تاسو ته په کومو الفاظو کښې او وېم روڼو، چې راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ.... دولت ته جنګکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره ځېل ایمانونه مه خرڅوئ - ځېل اخرت مه خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر ونه مه ځخورې کوئ، ځکه چې دولت هیڅ ځمین نه دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نه شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جایداد د هر څه کولے شوے نو نن به چې د سپفوړ ماما د زړه په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وو، نن به چې دَ سپفوړ ماما د دردمنلو زړه څه درمان کړے وه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورتوغاړه شوے دے - انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپېدر ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړه سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړو تیارو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نه سرته تماچه او نیوه او نه زړه ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پر خوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نه وے نو ..... یوه ورځ کوزماځیګ سپفوړ خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نه وه ناست - چې خدائے خپل زړه ورته څه او وے چې تیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راوا خسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وه - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نه ده، هسې نه چې زنګ شي ..... سپفوړ خان غریب څه خروه چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوئے شکوړ راغلو

..... [illegible] چې [illegible] د تماچه [illegible]

چهٔ کې هڼ؟" ..... په دې به ډزې کوؤ بڼه" ...... "لا که چې زهٔ
په ډزې اوکړم" ...... نه بچې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
ډزې کوې بڼه" "نا مالا اوس لا که زهٔ پرې اوس ډزې کوم"
..... "درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې" ...

"هن هن مالا اوس لا کړه"

"درته وېم چې مډکوه ورانے"

"نا زهٔ به پرې ډزې کوم"

"نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو اوبه دِلم"

اوٚ سیفور خان تماچه راوا خسته، د هغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، ..... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
" وی بابا بیا به نهٔ کوم" ..... ماشوم لکه د حلال کړي چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په
وینو لت پت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، ..... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووې چې ..... "بیا به
نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بیل ډزاونهٔ کړې
بابا" ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ یخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سرو ېښتهٔ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وہ..... حق حیران وہ چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه د هغۀ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړۀ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړۀ بیا په ټرپو نو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د نښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړیږي - خو نۀ د سپفور د زړۀ حرکت
بند شو، او نۀ د شکور ماشوم زړۀ بیا په ټرپو نو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نۀ د شکور د نښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اوو هله - جامې ئې او شکولې او لاړو په کوڅه
اوو تو .... سپفور لیونے شو نۀ د شکور د جنازې نه خبر شو
نۀ د شکور قبر له راغلو، نۀ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نۀ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے ځئې اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلید لے جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پښتې سترګې زوړندې سي، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوُ ! سپفور ماما د څه په لټون
کښې دے .... د سپفوړه ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا
کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفوړه ماما، شکور به پیدا نهٔ شي-
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو ته څهٔ
له زوړندې سر او ټېټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے
کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوړه - اے
بد قسمته سپفوړه، زهٔ څهٔ او وایم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ ځکه
ته لېونے شوے، ځکه ته داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو او دلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،
مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هم ضرورت نشته
چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ځوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې ـ څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دګل کېدو نه اګاهو اورتړولي ـ نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ ـ ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څيز دے ـ

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا دې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي ـ الله دې تاله صبر درکړي ـ او الله دې ستا دا پونتوب په ځودتوب بدل کړي ـ دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته ـ مصیبت شته ـ پرېشانی شته، او د دې غم ـ مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جاېداد ـ په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے ـ هغه چا تپه کړې ده چې ـ

ع

دخدائے په لوئے کرم به کښېږي
په عقل ګرانه ده زما دجانانه

احمد

(اسویلے) احمده خدائے گواه دے چې ستا په ستر گو کښې د اوښکو
سیلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا خستووے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه......
کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے -
ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي .... ته خو مره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم -......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوره
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئے وۀ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړے وۀ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه ښیتې لږ سپک شوے
وۀ ..... اوس آفتاب تانه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستي
وُو ..... آفتاب د پروران وۀ کنه ؟ د پرشوخ وۀ کنه ؟ ....
تا به د هغۀ نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغۀ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملاتیس مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئے وۀ .... او مشرے زوئے د
مور پلار د ملاتیس وي ..... خو نن ستا د ملاتیس مات شو، نن
تۀ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... تۀ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۀ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نۀ هېرېدونکے غم .... یو نۀ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تۀ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نۀ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تۀ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې .... تۀ به دې غم ته غاړه
غږدې ورځې .... تۀ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تۀ انسان
ئې .... تۀ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه ....

د آفتاب د قبر په خاوره رونبکي مه توي وه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهيد ..... پرېږده چې دا ماشوم شهيد د د نيا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګينو کښې د آرام او اطمينان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

رونبړه ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډيو زړے زړو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې زړې زړو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لويه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه رايادوو ..... خو د نن نه ښځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائيکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدکرو سره سکول ته روان شو .... تېره ورځ ئې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپښين پاؤ باندې يوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائيکل سور د کلي په لور دا روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وه ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړه کښې کوم خيالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ويل .... خو چې د ميچني پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه ميله لرې وه ..... نو مخې نه يو ټرک يکه دا جل په صورت د آفتاب مخې ته دا غلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال خبر ېده و خبر ېدو ..... نو دغه خونړي تېرک لکه دیو مست
ځاتهې بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غوندې کړېکه یوه ذره
بوګنوڅکې غوندې کړېکه راپورته شوه ..... څومره هیبت
وه په دغه کړېکه کښې څومره درد وه په دغه کړېکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړېکې خو د ځواوُ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېده ..... په وینو کښې لیت پیت خپل خدائ ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي تېرک پایو چخړې کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذره بوګنوڅکې ننداره
اولیده ..... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے بیسکاره وچې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے ..... تا به نه وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل تېرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تېرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د تول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه ..... مور د غه غم برداشت نه کړے شو ..... مور د غه سینه

آواز او نه زغملے شو .... مور بې هوشه، دځان د حاله بې خبره

کوره پرته وه، او پلار سرتورې سر او پښې اېله پښې د خپل زوئے

دکټو دپاره په منډه را خلاص وو .... روڼو هغه نقشه درته نشم

بیانولے - د انسان زړه دد غه نقشې دلیدو او اوریدو توان

نه لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...

شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور دپړې و پنا کانې وکړې ....

دپېرې چغې او سورې ئې اوويستلې - خو مرې په ژړا چرې نه دي

ژوندي شوي - د احمد د زړه د نیا ورانه شوه، د آفتاب د

سور د زړه د نیا ويجاړه شوه .... چا ويجاړه کړه؟ .... د ټرک

دیو د دراېور لږ غوندې بې احتیاطۍ ..... د ټرک د دراېور ی

لږ غوندې غفلت یو کور وران کړو .... د يو پلار دملا تیس ئې

مات کړو .... د يوې مور د زړه په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....

څومره کورونه د ټرکونو او لارو د دراېورانو وران کړل .... څومره

کلونه ئې اوړول ..... څومره کلی ئې د خاورو سره خاورې کړې

...... اے روڼو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو

آزارونه اخلئ .... دا ولې میانډې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....

دا ولې تورسرې کنډه وئ .... دا ولې د تورسرو څوني ورانوئ...

مه کوئ روڼو مه کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د

خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روڼئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا

مه الوځئ .... د خپلې لږې غوندې فائدې دپاره تاسو څومره

لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې د معاف کولو نه دي......

اے د هغې تړک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تړک دلاندې څرخې کړے وهٔ .... تهٔ څهٔ خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلی او طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره کړې ده .... تهٔ څهٔ خبر یې چې دادهٔ ذَ زړهٔ نه څومره فریادونه ختلي دي ..... تهٔ نهٔ یې خبر چې د دهٔ ذَ زړهٔ ذَ تل نه را ختلو سوو لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نهٔ دي پرېښودلي ..... احمد مجبور وهٔ .... هغه په دې زول او طوفان کښې څپل نیاز بینی آفتاب په دې لوېې څو شي بیابان ادیره کښې یوا څې نهٔ شو پرېښودے ..... نو څکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تړک خاوندہ، را شه لیږ د احمد ذَ زړهٔ په برودو کښې اوګوره چې ستالیږې غوندې بې احتیاطی په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... دهٔ دا منم چې دا به ذَ آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر کښې لیکلے شوي وو - خو اے د تړک دا څوړ په دې دلیل به ته د الله په حضور کښې دسزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا ذَ بې پروائی تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له دخپلو کړو سزا درکوي او اے احمده را پاسه - را څه چې کورته لاړ شو مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي - تا له دي خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي زخمي زړهٔ دې الله دخپل فضل او مهربانی پټې کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوپلے) سحر شي، ماښځين شي، ماځيګر شي ماسختن شي

دَ ژوند ګـهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړی کمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندی سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ دې آبادې او ودانې دنيا نه به ..... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې دنيا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چَپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمتونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟ بيا به د غه تورہ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې ..... "ولې بابا ... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم" ..... لور نشته چې د وی سره را منډې

کړي چې .... د "خبر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته ..... مور نشته ..... خپل نشته - پردي نشته ..... یو ځان .... یو د لحد تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روښانه کوي عمل به راته د لحد نه سړې سړوټکې جوړه وي .... سور تنور به راته تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوټکو به مونږ تړقیږو او په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام دے روښو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ...... د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ روښو چې هغه سختي ځان ته آساني کړو .... راځئ روښو چې د لحد سړې سړوټکې په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او باسو او د نفض کینې او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټۍ کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه! چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا ټول معراجو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څادرې په ځائ د انسانانو د کګو د نیږ رنیږ او پیاکې پاکې او ښکلې څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند په جنازه ... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مینې د اوښکو سیالي نشي کولے ... را ځئ رو شو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر مسکے شي ..... را ځئ چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم لوري روان یو ..... دا موږ د ګلګېچونو .... پېچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو .... سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... پخه لاره مو پرېښې ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به موږ دغسې ټکرې خورو .... تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځم په ورو ورو هیڅ
هم نشته .... ځم په شا هیڅ هم نشته .... بیا ځکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ته کوړه په کچ کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کوړے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایېدادونه
به شاته پاتې شي ... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ پکار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به را ته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به را ته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائزه کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده -
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونړو اوورېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کوړے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کوړے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به موګوړے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مېننږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پروا کېدل کنې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلې - دې ته عقل مندي نشي وئیلې .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوهه شي - آمین

ـه

سکر شي - ما سپځین شي ماځیګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library